

at opstille en eller anden teoretisk Konstruktion, men danne sig en Forestilling om, hvad der kan bringes i Samklang med de Kræfter, som faktisk har formet Udviklingen. Man maa tage Livet, som det er, og hvis man ad kunstig Vej vil gennemtvinge en Ordning, der ikke stemmer med de faktiske Forhold, opnaar man kun et af to: enten at Livet følger sine egne Veje og flyder udenom den kunstigt opførte Dæmning, eller ogsaa, at man spærrer og hemmer for det gode, medens derimod det usunde nok skal vide at klare sig.

Dette er det Hovedpunkt i den foreslaaede Ordning, hvorom Meningerne kan være delte, og det er det eneste af dem, der er blevet fremdraget, som har egentlig principiel Betydning. Alle de andre Spørgsmaal vedrørende Forslagets Indhold er mindre og underordnede, deriblandt ogsaa hvorledes Børskommissærens Stilling skal være i det væsentlige, om man skal gøre yderligere Indskrænkninger i hans Ret til at beklæde nogen Stilling i dette eller hint Selskab — det kan man tale sig til Rette om, det har ingen afgørende Betydning.

Naar jeg bortser fra de her omtalte Punkter, er der imidlertid af det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Schovelin) rettet et almindeligt Angreb ikke imod Forslagets Indhold, men ud fra det principielle Synspunkt, hvorvidt det er ønskeligt, at Staten inddrager dette Omraade under Lovgivningen og saaledes fraviger den Vej, som hidtil i det væsentlige er fulgt, at lade Forretningslivet klare sig selv og lade de Myndigheder, under hvilke Børsens Styrelse henhører, fremdeles være autonome. Jeg følger altid med stor Interesse Udtalelser af det ærede Medlem, fordi de baade vidner om mangesidige og vidtrækkende Kundskaber og altid fremsættes i en Form, der er egnet til at vække Opmærksomhed. Men jeg kan ikke skjule, at ved at høre ham anke over, at dette Lovforslag ikke er tilstrækkelig demokratisk, ikke fastholder Selvstyrets Tænke, altsaa ved at høre ham træde i Skranken for denne Side af Sagen, fik et stærkt Indtryk af, at han i Virkeligheden netop er Royalisten til Fingerspidserne. Han er, hvis jeg ligesom han maa gøre Brug af et almindelig kendt fransk Ord, plus royaliste que le roi. Jeg har ikke fremsat dette Lovforslag, uden at jeg har maattet anse det for min Pligt paa Forhand at konferere med de Interesser, som i første Række berøres af Lovforslaget, altsaa paa den ene Side med Repræsentanter for Grosserer-Societetets Komité og paa den anden Side med

Medlemmer af det nuværende Kursnoteringsudvalg for at erfare, hvilke Betæneligheder de maatte nære ved Lovforslaget, og for at faa den Vejledning, som man aldrig finder fuldt ud uden hos de Folk, der er de særlig kyndige paa det Omraade, man vil behandle. Og jeg har faaet det bestemte Indtryk, at man hverken fra den ene eller den anden af disse Sider nærer nogen afgørende Betænelighed ved den foreslaaede Ordning eller føler sig opfordret til at beklage sig over, at Staten her finder Anledning til at gribe ind. Forklaringen dertil forekommer mig at ligge ganske nær. Det er ikke det, at man ikke gerne fra Grosserer-Societetets Komités Side vil være uafhængig, saa lidt som muligt vil være under Statsmagtens Kontrol, Tilsyn og Indgriben, selvfølgelig, men man er fra Grosserer-Societetets Komités Side — det er jeg overtydet om — ganske paa det rene med, at man staar overfor en Opgave, som det er meget vanskeligt for den at beherske. Det ærede Medlem har med Rette anført, at der tidligere har været en Række Meningsforskelligheder og Stridigheder mellem Komiteen paa den ene Side og Vekselererne eller Kursnoteringen paa den anden Side. Dette førte i Slutningen af 80'erne til, at den daværende Indenrigsminister gjorde Skridt til at søge at gribe ind; det blev ikke til noget. Efter lange Forhandlinger opnaaedes omsider i 1914 en Aftale eller Ordning, hvad man skal kalde det, som til en vis Grad anerkendte Komiteens Overtilsyn eller Overkommando over Fondsbørsen. I Virkeligheden er den Myndighed, som derigennem er tillagt Grosserer-Societetets Komité, imidlertid meget begrænset, og hvorfor? Allerede af den Grund, at den Myndighed, som Komiteen kan udøve, i væsentlig Grad er knyttet til selve Stedet. Børsen ejes af Grosserer-Societetet, og naar Fondsbørsen søger Ly der og vil benytte Lokale paa den almindelige Børs, bliver den derved underkastet Komiteens Tilsyn, dens politimæssige Retledning. Men Deltagerne i Fondsbørsen kan hvert Øjeblik sige: Ja, men hvis I gør os Livet altfor broget og besværligt heroppe, gaar vi vor Vej; vi gaar hen og opfører en Bygning et andet Sted eller lejer et Lokale, hvor vi holder Fondsbørs, og saa er vi ganske uafhængige af Grosserer-Societetets Komité. Dette er rigtigt, omend det naturligvis er et Skridt, man fra Fondsbørsens Side nødig vil gøre; dette at relegere sig selv til et andet Sted end det, der i Aarhundreder har været den hævdevundne Plads for For-